

Jezus wandelt op de zee

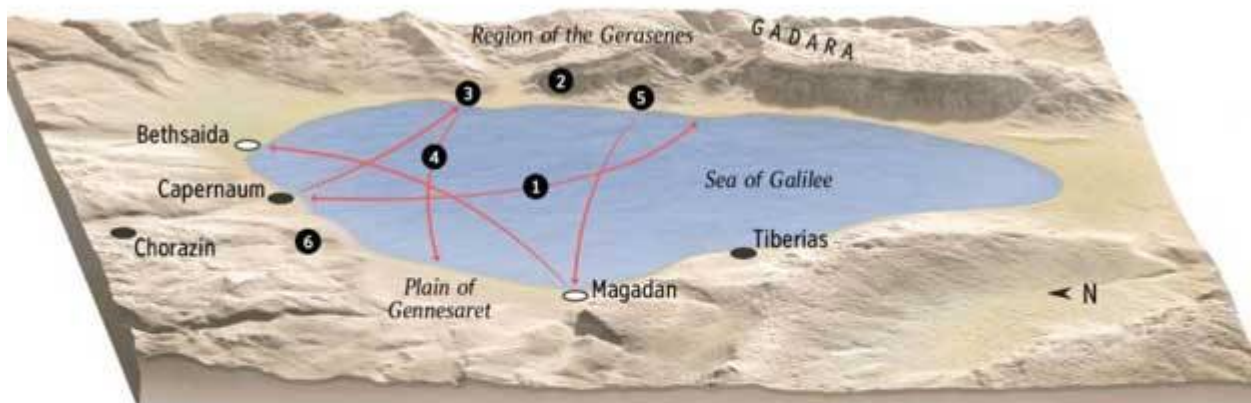
Bronmateriaal: An Exposition of the Gospel of Matthew, Arno C. Gaebelein (1865-1945)¹

Alle Schriftaanhalingen komen uit de HSV

Plaatje en links door M.V. Update 5-4-2023 (plaatje Meer van Galilea)

Activiteiten van de Heer Jezus aan het Meer van Galilea

- ❶ Bedaart een storm vanaf de boot
- ❷ Zendt demonen in varkens
- ❸ voedt 5.000 mannen
- ❹ Wandelt op de zee ←
- ❺ Voedt 4.000 mannen
- ❻ Traditionele locatie van de Bergrede

Voorwoord

De geschiedenis van Jezus' wandel op de zee komt vlak na de wonderbare spijziging van de vijfduizend. Profetisch handelt ze over het tijdperk van de Gemeente, terwijl Israël (tijdelijk) terzijde is gesteld. De Heer is afwezig terwijl de Zijnen zich op een stormachtige zee bevinden, in het donkere van de nacht.

¹ Nederlandse uitgave: "Zie, uw Koning komt", aantekeningen bij het Evangelie naar Mattheüs, Arno C. Gaebelein.

Naast haar rechtstreekse betekenis staat deze geschiedenis profetisch voor:

1. de terzijdestelling van Israël,
2. het tijdperk van de Gemeente,
3. de wederkomst van de Heer, voor en samen met zijn discipelen,
4. de zegeningen in het Vrederijk.

Wij zullen dit hierna behandelen.

Mattheüs 14:22-36

Het Mattheüsverhaal over de spijziging van de vijfduizend eindigt als volgt:

22 En meteen dwong Jezus Zijn discipelen in het schip te gaan en voor Hem uit te varen naar de overkant, terwijl Hij de menigte weg zou sturen. 23a En toen Hij de menigte weggestuurd had, klom Hij de berg op om er in afzondering te bidden.

Jezus dwong Zijn discipelen aan boord te gaan van een schip en af te varen op de zee. Dit komt overeen met wat de Heer vlak voor Zijn hemelvaart zou zeggen, in Mattheüs 28:19: “Ga dan heen, onderwijs al de volken”. De stormachtige zee is een Bijbels beeld van de volken, vergelijk Jesaja 17:12 en 57:20; Jeremia 51:42; Daniël 7:2v.

De scharen echter worden door Hem “weggestuurd”. Dit laatste typeert de terzijdestelling van Israël, hun verwerping, hoewel niet voor altijd. Via de profeet Hosea zegt Jahweh over Israël: “Ik ga en keer terug naar Mijn woonplaats, totdat zij zich schuldig weten en Mijn aangezicht zoeken. In hun benauwdheid zullen zij Mij ernstig zoeken” (Hosea 5:15).

De Heer Zelf gaat de berg op om te bidden. De gehele nacht brengt Hij door in tegenwoordigheid van de Vader. Hij is afwezig voor de scharen en terwijl de menigte zich verspreidt, bevinden Zijn discipelen zich gedwongen op de zee. Zijn klimmen op de berg spreekt van Zijn terugkeer en de plaats die Hij in de tegenwoordigheid van de Vader inneemt als Middelaar en Voorspraak.

Dan volgt de beschrijving van de donkere nacht, de door de storm geteisterde discipelen, de komst des Heren in de vierde nachtwak, het wandelen op de zee van Petrus, de morgen die rust en kalmte brengt en opnieuw genezing door de teruggekeerde Heer.

23b Toen het avond was geworden, was Hij daar alleen.

De nacht is een beeld van de tijd waarin de Heer afwezig is, dat is de tegenwoordige boze eeuw waarin wij leven: de bedeling van de Gemeente en de (tijdelijke) terzijdestelling van Israël. Zijn terugkeer van de berg in de morgen wijst op Zijn tweede komst en het begin van een nieuwe bedeling waarin Israël op het voorplan zal komen te staan: het duizendjarige Vrederijk

24 Het schip was al midden op de zee en verkeerde in nood door de golven, want ze hadden de wind tegen.

Terwijl Hij afwezig is regeren nacht en storm en zijn de Zijnen in moeite; de wind is tegen. Kan er een juistere beschrijving van de tegenwoordige eeuw gegeven worden dan een stormachtige zee met tegenwind in een donkere nacht? Deze bedeling is er zeer juist door getekend. Het is een periode van storm, gevaren en duisternis. Volgens de Schrift is Satan “de god van deze eeuw” (2 Korintheërs 4:4; Efeziërs 2:2) en de duisternis en tegenwerking nemen onder zijn bestuur toe.

Maar als de nacht, de omhoog stijgende golven en de tegenwind beelden zijn van deze tijd, wat is dan de betekenis van het kleine schip, dat dwars over de stormachtige zee zeilt? Het schip is de Gemeente, de Ekklesia of Kerk, en de discipelen zijn de leden ervan. Zij hebben de tegenwind van de goddeloze wereld en zijn woeste baren te trotseren. Hoewel de macht van Satan met hen mag spelen en de wind tegen kan zijn, toch zullen de ware discipelen niet vrezen, zoals Paulus onder inspiratie zei: “Want ik ben ervan overtuigd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch krachten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere” (Romeinen 8:38-39).

De Heer is afwezig. Zijn natuurlijke broeders hadden Hem verworpen en Hij “stuurde” hen daarom “weg”, terwijl Hij Zijn gewonnen discipelen “dwong ... in het schip te gaan”, voor een traject over de zee in een donkere nacht. De zee² is een beeld van de volkeren; golven en wind wijzen op de vervolgingen en moeiten die over hen gekomen zijn. De geschiedenis van de Gemeente wordt er uitnemend door weergegeven. Het scheepje dat op en neer geworpen wordt door de golven, heen en weer gedreven door de storm, niet te sturen en toch gestuurd, altijd in gevaar en toch niet zinkend, is een type van Gemeente. Het is nog op zee. De wind is meer dan ooit tegen. Het vaartuigje verlangt ernaar het anker uit te werpen in een rustige haven, maar de stormwind waait en terwijl het schip wonderlijk wordt bewaard, zal er toch geen werkelijke haven zijn, geen echte rustplaats op de zee, die de vijandige wereld is, totdat hun Heer terugkomt.

25 Maar in de vierde nachtwake kwam Jezus naar hen toe, lopend over de zee. 26 En toen de discipelen Hem over de zee zagen lopen, raakten zij in verwarring en zeiden: Het is een spook! En zij schreeuwden van angst.

Jezus verliet Zijn plaats op de berg en keerde in de vierde nachtwake³ terug, dus vlak vóór het aanbreken van de dag. Zoals Hij die plaats op de berg verliet toen Hij op aarde was, zo zal Hij eens de plaats in Zijn Vaderlijke troon verlaten en terugkeren naar de aarde, in hetzelfde land waar Hij eens verworpen werd. Van de hemel zal Hij komen in de lucht waar de Gemeente Hem zal ontmoeten, samen met alle ontslapen heiligen. Die vierde nachtwake is de nadering van de Heer, Zijn gestalte die gezien wordt in de schemerende verte. De angst van de discipelen die het uitschreeuwen van vrees, inplaats van te juichen over Zijn komst, heeft zijn eigen betekenis: hoevelen zijn er in het christendom voor wie de komst van de Heer en de gebeurtenissen die daarmee verband houden, geen vreugde maar angst in het hart verwekken. De dagen van de vierde wake, zijn vol van tekenen, die Zijn komst vermelden. De ware gelovige evenwel kent geen vrees, want hij wacht voortdurend op Christus' komst om, indien het mogelijk ware, ook maar een flits op te vangen van de Komende, die de troon van de Vader verlaat en neerdaalt in de lucht. Wij hebben Zijn verschijning lief en het feit dat Hij komende is, versterkt het verlangen van het hart om Hem te zien gelijk Hij is. Maar hier in de gelijkenis zien we dat de discipelen, in het algemeen, in beroering kwamen. Hadden zij dadelijk geweten dat het de Heer was, en Zijn komst vrede zou brengen, ongetwijfeld zou hun geschreeuw hebben opgehouden. Is dit niet een teken van de slechte toestand van de Gemeente op aarde? Zij hebben veel van hun waakzaamheid en geestelijkheid verloren.

27 Maar meteen sprak Jezus hen aan en zei: Heb goede moed, Ik ben het; wees niet bevreesd.

Deze vertroostende woorden klonken ver boven het stormgeloei en het watergebruus uit. Mogen ook wij ze gedurig horen te midden van toenemende moeilijkheden, in de uren van verzoeking, beproeving, in de donkere vallei van lijden en bij teleurstellingen! In het schip, bij de opvarenden is er één die de stem herkent: Petrus.

28 Petrus antwoordde Hem en zei: Heere, als U het bent, geef mij dan bevel over het water naar U toe te komen. 29 Hij zei: Kom! En Petrus klom uit het schip en liep op het water om bij Jezus te komen.

Spoedig zullen wij in dit Evangelie zien dat de Heer het bouwen van Zijn Gemeente aankondigde. In het zestiende hoofdstuk vinden wij de woorden: “Op deze petra zal Ik Mijn Gemeente bouwen” (Mattheüs 16:18). Ook lezen wij daar, dat het Petrus was die zei: “U bent de Christus, de Zoon van de levende God” (Mattheüs 16:16), en op deze rots [petra], Christus in de opstanding, kondigt de Heer aan Zijn Gemeente te zullen bouwen. Aan Petrus werden ook de sleutels van het Koninkrijk toevertrouwd; hoe hij ze gebruikte vinden wij in het boek der Handelingen. Nu betekent het woord

² De “zee” is in voortdurende beweging, en staat daarom symbool voor wanorde: vgl. Jesaja 17:12 en 57:20; Jeremia 51:42; Daniël 7:2v. De zee duidt op landen en volken waar onrust, beroering of anarchie heerst. De zee betekent meer bepaald *de goddelozen*, die geen vrede hebben: Jesaja 57:20-21; Judas 14. De woelige zee is ook een beeld van het kwade: Psalm 74:13; 89:9-10; Mattheüs 8:26.

³ Kantt. 21 Statenvertaling: “wake des nachts: De nacht werd toen afgedeeld in vier waken, elk van drie uren, waarvan de vierde met den dag eindigde: waarom dezelve ook de morgenwake genoemd wordt; Exodus 14:24; 1 Samuël 11:11. Zie Lukas 12:38”.

Kerk (Gemeente), Grieks *ekklèsia*, letterlijk: “naar buiten geroepen”: naar buiten geroepen uit de dingen van de achtergelaten Joodse bedeling en de heidense wereld.

Petrus, die in al wat hier gebeurt zo vooraanstaat, stapt in geloof uit het schip, terwijl hij zijn rug toekeert naar zijn verwonderde kameraden en stapt op het water om tot Jezus te komen, en is daarmee een type van de ware gelovigen, van de Gemeente. Het is waar, de gehele waarheid met betrekking tot de Gemeente is door Paulus, de apostel der heidenen geopenbaard, maar Petrus is hier een type voor dezelfde waarheid, die wij later ten volle geopenbaard vinden in de Paulinische brieven.

Petrus' afzondering was een geloofshandeling en dat is ook de enig juiste houding van de Gemeente, en voor elke afzonderlijke gelovige. Het aardse schip moet achtergelaten worden. Dit is hier de middernachtelijke roep⁴ van de Gemeente (Mattheüs 25:1-13). De weg van de Gemeente is die van het geloof en ze voert naar de komende Heer, de Bruidegom. Het woord van Hem is: Kom! Haar wandel moet zijn als de Zijne. Hij heeft over zonde en dood, wereld en Satan getriomfeerd, de golven en stormen kunnen Hem niet schaden noch hinderen; en wij zijn met Hem verbonden. Hij wil dat wij op het water zullen wandelen.

Dit is de weg van de Gemeente:

1. Gehoorzaamheid aan Zijn Woord en roeping,
2. Afzondering tot Hem,
3. Wandelen op het water om Hem te ontmoeten.

De Joodse, heidense en wereldlijke systemen⁵ moeten achtergelaten worden. De weg van de Gemeente is die van het geloof, en zij ziet uit naar de komende Heer. Het woord van Hem is: Kom! (Mattheüs 14:29). Degene die zo komt, laat onmiddellijk alles achter wat tot de wereld behoort, hij zondert zich daarvan af, en gaat daarna in geloof op weg om Hem te ontmoeten!

Wat zich in de laatste dagen als ‘christelijk’ aandient, is meestal niets anders dan een wereldgelijkvormig, ongeestelijk (vgl. Mattheüs 25:8), vleselijk surrogaat. Als afzonderlijke gelovigen is afzondering daarvan niet enkel mogelijk maar ook van Godswege tot noodzaak gesteld (2 Korinthiërs 6:17; 2 Timotheüs 2:20-21). God geve, dat wij allen, die zich naar Christus noemen, te midden van verwarring en falen Zijn stem horen want die spreekt ook tot ons: “Kom!” Zijn wens is, dat wij ons afscheiden en de Bruidegom tegemoet gaan: “En te middernacht klonk er een geroep: Zie, de bruidegom komt, ga naar buiten, hem tegemoet!” (Mattheüs 25:6).

Petrus is daarvan een beeld.

30 Maar toen hij op de sterke wind lette, werd hij bevreesd, en toen hij begon te zinken, riep hij: Heere, red mij! 31 Jezus stak meteen Zijn hand uit, greep hem vast en zei tegen hem: Kleingelovige, waarom hebt u getwijfeld?

Wat was de oorzaak dat Petrus begon te zinken, nadat hij zo stoutmoedig op de stormachtige golven was gestapt om de Heer te ontmoeten? In plaats van op Jezus alleen te zien, werd hij bevreesd voor de wind en begon te zinken. Is het bij ons niet dikwijls ook zo geweest? Wij hoorden Zijn stem, zonderden ons af en volgden Hem, maar toen deed de vijand de stormwind waaien. Dat doet hij altijd als wij de Heer in alle dingen willen volgen. Hoe dikwijls hebben wij dan dezelfde fout gemaakt, die Petrus beging. Onze blik afwendend van de komende Heer, die in staat is om ons volkomen te behouden, begonnen onze voeten te zinken en achteruit te glijden. Kon Petrus echter ooit zinken? Neen, nooit kan de gelovige verloren gaan. Jezus richtte hem op en hij stond opnieuw op de golven, nu triomferend door Zijn kracht over de sterke wind, en dan verder niet náár Jezus wande-

⁴ Het geroep heeft geklonken, profetisch sinds het Réveil in de 19de eeuw, en tussen dat ogenblik en het moment dat de Heer inderdaad komt, stelt Hij ons op de proef om te zien of ons hart werkelijk naar Hem uitgaat of niet. In de gelijkenis van de tien maagden (Mattheüs 25:1-13) waren alle tien meisjes in slaap gevallen, de wijze evengoed als de dwaze. Maar toen midden in de nacht het geroep klonk, hadden de vijf wijze meisjes olie (beeld van de Heilige Geest) maar de andere vijf hadden dat niet. Zo is het ook met ons. Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/10maagden.pdf> . Zie ook “De Rede over de Laatste dingen” : <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Rede-Laatste-Dingen.pdf> .

⁵ Hoezeer heeft de naamchristelijke kerk zich niet opgesmukt met de rituelen van het Jodendom en de afgoderijen van het heidendom! De Heer zegt tegen hen die de Zijnen zijn: “Ga uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt...” (Openbaring 18:4).

lend, maar nu mét Hem. Zo handelt Hij ook in Zijn genade met ons, Hij laat ons nooit alleen, maar redt ons uit de onstuimige zee.

Jezus strekte de hand uit, greep Petrus en zo gaan beiden naar het schip. Ook Zijn uitgaande Gemeente zal Hij bij de hand grijpen en met Zijn heiligen terugkeren om vrede te brengen op de aarde.

32 En toen zij in het schip geklommen waren, ging de wind liggen. 33 Zij die in het schip waren, kwamen Hem aanbidden en zeiden: Werkelijk, U bent de Zoon van God!

Met de macht van Satan was het gedaan van zodra Jezus in het schip was. Nu heerste nog enkel de macht van Gods Zoon. Als Hij terugkeert is de verdrukking van de Gemeente ten einde. Ook de wereld moet de Zoon, hun Koning terug hebben om vrede te genieten. Wat een heerlijk moment moet dat geweest zijn: Jezus en de zijnen in het schip! De zon goot nu haar eerste stralen over de zee, de donkere nacht was voorbij, de angst van de kleine kudde was in vreugde en blijdschap veranderd, terwijl de wilde zee zo kalm werd alsof er nooit een storm geweest was. Hoe veel grootser zal het ogenblik zijn als de Heer met Zijn heiligen terugkeert en de Zon der gerechtigheid zal opgaan met genezing onder Zijn vleugels (Maleachi 4:2).

34 En toen zij overgevaaren waren, kwamen zij in het land Gennesaret. 35 En toen de mannen van die plaats Hem herkenden, stuurden ze bericht rond in heel die streek en brachten allen bij Hem die er slecht aan toe waren; 36 en zij smeekten Hem alleen maar de zoom van Zijn bovenkleed te mogen aanraken. En allen die Hem aanraakten, werden gezond.

De slotverzen van het veertiende hoofdstuk van Mattheüs spreken over Jezus terwijl Hij aan de overzijde is en daar de zieken geneest. Dit vond daar plaats waar men Hem vroeger verworpen had (zie Mattheüs 8:28-34). We zien nu echter dat “de mannen van die plaats Hem herkenden” (Mattheüs 14:35), en het Joodse volk herkent zijn Messias niet enkel maar er is nu ook geloof, want “zij smeekten Hem alleen maar de zoom van Zijn bovenkleed te mogen aanraken” (Mattheüs 14:36): zij waren ervan overtuigd dat zij daardoor gezond zouden worden, net als de gelovige bloedvloeiende vrouw (Mattheüs 9:21). Dit alles wijst op het werk van de verlossing, redding en herstel gedurende Zijn duizendjarige regering.

Over de schrijver:

Arno Clemens Gaebelien (1865-1945) kwam als jonge immigrant in 1879 in de Verenigde Staten aan. Bekend is hij om zijn werk onder de in New York wonende Joden, maar ook om de vele bijbelconferenties die hij hield en door een reeks boeken die hij schreef. Oorspronkelijk methodistisch predikant, voelde hij zich sterk aangetrokken tot de leer van ‘de broeders’, wat ertoe leidde dat hij zich in 1899 losmaakte van alle kerkelijke verbindingen (hoewel hij zich nooit bij ‘de broeders’ gevoegd heeft).

Van dezelfde schrijver is een commentaar op het Johannes-evangelie verschenen onder de titel: ‘Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd’.

Lees ook:

- o De Gelijkenis van de Tien Maagden: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/10maagden.pdf> (Arno C. Gaebelien); en ook: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/10-maagden.pdf> (De Morgenster).
- o De Rede over de Laatste Dingen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Rede-Laatste-Dingen.pdf>
- o Wees Waakzaam!: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/weesWaakzaam.pdf>
- o Heb de Wereld niet lief: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/kosmos2.pdf>